

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרִכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶז - חֲלָק י"ג

קוֹנְטֵרְס 193

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דְא יַפְקוֹן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

בְּתַקוּנָּוֵי לְעֵילָא מְאֹדְנֹוֹי, וְנַחֲתִית מִקַּמֵּי פְתַחא דְאֹדְנִין,
בְּחַד חוּטָא בְּשְׁקוּלָא טָבָא, עַד רִישָׁא דְפּוּמָא.

תְּקוּנָא תְּנַיְנָא. מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא מִרִישָׁא דְפּוּמָא, (וּסְלִיק)
עַד רִישָׁא אַחְרָא דְפּוּמָא, בְּתַקוּנָא שְׁקִיל.

תְּקוּנָא תְּלִיתָא. מֵאֲמַצְעִיתָא דְתַחֲתָא (ס"א דְהָא)
חוּטָמָא, מִתַּחֲתָא תְּרִין נוֹקְבִין, גְּפִיק חַד
אוֹרְחָא, וְשְׁעָרָא אֶתְפַּסֵּק בְּהֵוֹא אֹרְחָא, וּמְלִיא מֵהָא
גִּיסָא, וּמֵהָא גִּיסָא שְׁעָרָא, מִתְקוּנָא שְׁלִים סוּחְרַנְיָה
דְּהֵוֹא אוֹרְחָא.

תְּקוּנָא רְבִיעָא. מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא (וְנַחֲתִית) תַּחֲתָא פּוּמָא,
מִרִישָׁא חַדָּא לְרִישָׁא חַדָּא, בְּתַקוּנָא שְׁלִים.

שְׂכִינְתָא דְאַשְׁתַּכַּחַת בִּינְיָהוּ, וְהָאֵי רִיחַ אֶתְעֵבִיד קְלָא, וְיִמָּא הֵכִי אֵינֻן דְּמִיכִין דְּשִׁינְתָא בְּחוּרְיָהוּן,
סְתִימִין עֵינֵין אֲטִימִין דְּלָבָא, קוּמוּ וְאֶתְעָרוּ לְגַבֵּי שְׂכִינְתָא, דְּאִית לְכוּן לָבָא בְּלֵא סְכַלְתְּנוּ לְמַנְדַּע
בְּה, וְאִיהוּ בִּינְיָכוּ.

וְנָוֹא דְמֵלָה קוּל אוֹמַר קְרָא כּוּ' וְכָל חֲסֵדוּ כְּצִיץ הַשְּׂדֵה (יִשְׁעִיה מ'ו), כָּל חֲסֵד דְּעֵבְדִין
לְגַרְמִיָּהוּ עֵבְדִין, וְאֶפִּילוּ כָּל אֵינֻן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיָּתָא, כָּל חֲסֵד דְּעֵבְדִין לְגַרְמִיָּהוּ עֵבְדִין כּוּ',
דְּאֵלִין אֵינֻן דְּעֵבְדִין לְאוּרִיָּתָא יְבִשָּׁה, וְלֹא בְּעָאן לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּחֻמְקָה דְּקַבְּלָה כּוּ', עַד פְּאָן לְשׁוּנֹו.
לְמוּד הִזְהַר בְּאַמַּת הוּא סַעַד וּסְמַךְ לְשְׂכִינָה: וְזֶה לְשׁוּן אוֹר הַחֲמָה בְּשֵׁם הַרְמ"ק (בְּזֵהר דָּף
ק"ה עֲמֹוד ב'): וְאֵם תְּאֹמַר בְּדוּרוֹת אֵלוּ שְׁאֲנוּ עוֹסְקִים בְּזֵהר מֵאֵי אֵיכָּא לְמִימַר, וְיֵשׁ לוֹמַר, שְׁהוּא
רְבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הַעִיר בְּתַקוּנָּים שְׁהַסְפֵּר בְּעֲצָמוֹ יְהִיָּה נִסְתָּר עַד דוֹר הָאֲחֻרָון דוֹר הַמְּשִׁית,
כִּי צִרְךָ גְּדוּל הוּא עֶסֶק הַחֲמָה הַזֹּאת לִבְחַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּי לְסַמַּךְ אֶל זֶה בְּגִלוּת,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תְּקוּנָא חֲמִישָׁאָה. תְּחֹת פּוּמָא נְפִיק אֲרַחָא אַחְרָא,
בְּשִׁקוּלָא דְאַרְחָא דְלַעִילָא, וְאַלִין תְּרִין אֲרַחֲזִין
רְשִׁימִין עַל פּוּמָא, מִכָּאן מִכָּאן.

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה. מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא, וְסָלִיק וְנְפִיק מִלְרַע
לְעִיל לְרִישָׁא דְפּוּמָא. וְחֲפִי תְקֻרְבָתָא
דְבוּסְמָא טְבָא, עַד רִישָׁא דְפּוּמָא דְלַעִילָא. וְנַחֲתִית
שְׁעָרָא לְרִישָׁא דְדַפְתָּחָא דְאַוּרְחָא תְתָאָה דְפּוּמָא.

תְּקוּנָא שְׁבִיעָאָה. פָּסִיק שְׁעָרָא, וְאַתְתָּחֹזֵן תְּרִין תְּפּוּחִין,
בְּתְקֻרְבָתָא דְבוּסְמָא טְבָא, שְׁפִירָן וְיָאֵן
לְמַחֲזִי. בְּגִינֵיהוֹן אֲתַקֵּיִם עֲלָמָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
(מושלי טז) בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים.

ספר נפלאות הזוהר

וּבְךָ יִתְקַיָּים רְזָא דְיוֹנָה, [ובך משה רעיא מהימנא יתקיים הסוד של יונה הנביא],
דְעָאל בְּעַמְקִין דְתַהוּמֵי יַמָּא, [שנכנס בעמקי תהום הים], הָכִי תִיעוּל אַנְתָּ בְּעַמְקֵי
דְתַהוּמֵי אוּרִיָתָא, [כך תיכנס אתה בעומקי תהומות התורה], הָדָא הוּא דְכְּתִיב, [זה
שומר יונה הנביא] [יונה ב] וַתִּשְׁלִיכֵנִי מִצּוּלָה בְּלִבְבַי יָמִים. [הרומז על ים התורה].
(מתוך מדבש).

וְלָכֵן נִתְגַּלָּה הַסֵּפֶר הַזֶּה בְּדוֹר הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן, לְדָאוֹת אִם יַעֲסֻקוּ בּוֹ בְּאַמְתוּת לַעֲשׂוֹת סִמְךָ וְסַעַד
לְשִׁכְנֵיהָ.

מַעֲבֵרִים הַצְּלָמִים, וְלֹא נִמְצְאוּם
[וְאִם נִמְצְאוּם פְּגוּמִים, יַעֲבֵר עָלָיו מַחְלוֹת (כ"ו) בְּהֵם
יָדִים. וְאִם נִמְצְאוּם בְּהֵם יָדִים -
דִּין גְּרוּעַ, אוֹ יַעֲבֵר עָלָיו דִּין שֶׁל
מַחְלוֹת רְעוּת בְּפָגַם שְׁלֵהֶם, וְהָרִי
בְּאָרְנוֹ אֵת זֶה.]

וּבִסְפָרֵי הַקְּדָמוֹנִים אוֹמְרִים יוֹתֵר,
כְּשֶׁהָרֵאשׁ נִגְרַע וַיִּמְצָא הַגּוֹף - בְּנוֹ
אוֹ אִשְׁתּוֹ יִמְצָאוּ, וְהוּא יִסְתַּלֵּק.
וְזֶה מְדַבֵּר כְּשֶׁלֹּא חָזַר כֹּל אוֹתוֹ וְזָמַן
בְּתִשְׁבּוּבָה. אֲבָל אִם חָזַר, טַעַם
הַמְּוֹת יִטַּעַם וַיִּתְרַפֵּא.

וְאִם הַגּוֹף לֹא נִרְאָה וַיִּמְצָא הָרֵאשׁ
- הֵם מְסַתְּלָקִים וְהוּא מְתַקֵּן, וְזֶה
מְדַבֵּר כְּשֶׁבְנוֹ הִקְטֵן בְּרִשְׁוֹתוֹ. וְאִם
יָדָיו פְּגוּמִים, מַעֲשֵׂה יָדָיו פְּגוּמִים,
רַגְלָיו - מַחְלוֹת רֹדְפוֹת אוֹתוֹ.
בּוֹרַח הַצֶּלֶם וְחוֹזֵר, בּוֹרַח וְחוֹזֵר,
עָלָיו כְּתוּב (דְּבָרִים כ"ח) בִּבְקָר תֹּאמֵר
מִי יִתֵּן עֲרֹב. וְזֶה כְּשֶׁהִלְבֵּנָה
מְאִידָה וְהִלְלָה מְתַקֵּן בְּאוֹר.

אֲבָר צְדִיקִים חֲסִידִים, כֹּל יוֹם
יוֹם מְסַתְּפָלִים בְּלִבָּם כְּאִלּוּ אוֹתוֹ
יוֹם מְסַתְּפָלִים מִהַעוֹלָם, וְעוֹשִׂים
תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לִפְנֵי רַבּוֹנָם, וְלֹא
יִצְטָרְכוּ לְדַבֵּר אַחֵר. אֲשֶׁרֵי חֲלָקָם
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

בֹּא רֵאָה, כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי - כְּמָה
עֲלִיוֹנִים מַעֲשֵׂי הַמַּלְאָךְ הַקְּדוֹשׁ,
שֶׁהָרִי בְּאוֹתָם מַעֲשִׂים (בְּרִית) שֶׁהוּא
עוֹשֶׂה לְמַטָּה, קוֹשֵׁר אוֹתָם
בְּדָבָרִים עֲלִיוֹנִים שְׁלֵמֵעֵלָה,
וּכְשֶׁנוֹטְלִים אוֹתָם לְמַטָּה וְעוֹשִׂים
בָּהֶם מַעֲשֵׂה, מְתַעוֹרֵר אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה
שְׁלֵמֵעֵלָה שֶׁקְּשׁוּר בּוֹ, כְּגוֹן אֲזוּב
וְעַץ אֲרָז, וְהָרִי בְּאָרְנוֹ הַדְּבָרִים.

וַיֵּשׁ מֵהֶם שְׂאֵחָזִים בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ,
כְּמוֹ לוֹלֵב, וְאַתְרוֹג, הַדָּס, וְעֲרֵבָה,
שִׁפְלָם אֲחֻזִּים בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ
לְמַעֲלָה. וְעַל כֵּן שָׁנִינוּ, לְאַחַז
אוֹתָם וְלַעֲשׂוֹת בָּהֶם מַעֲשֵׂה כְּדִי
לְעוֹרֵר חֲדוּהָ אוֹתוֹ שְׂאוּחֵז בּוֹ. וְעַל

סְנַטִּירִין זְמִינִין, וּפְתַקִּין נְטִלִין, בְּתֵר דְּנַטְלִי
לוֹן, צוֹלְמִין מִתְעַבְרֵן, וְלֹא מִשְׁתַּפְּחִין (נ"א וְאִי
מִשְׁתַּפְּחִין גְּרִיעוֹן יַעֲבֵר עָלָיו פְּרַעוֹן (כ"ו) בְּהוּ יָדִי. וְאִי
מִשְׁתַּפְּחִין בְּהוּ יָדִי (עֲדִי), דִּינָא גְרִיעָא, אוֹ
יַעֲבֵר עָלָיו דִּינָא מְרַעִין בִּישְׁוִין, בְּגְרִיעוֹתָא
דְּלַהוֹן, וְהָא אוֹקִימָנָא לְהָא.

וּבִסְפָרֵי קְדָמָי אֲמַרִי יִתִּיר, כִּד רִישָׁא
אֲגָרַע, וַיִּשְׁתַּפַּח גּוֹפָא. בְּרִיה, אוֹ
אֲנַתְתִּיה יִשְׁתַּפְּחוּ וְהוּא יִסְתַּלֵּק. וְהָנִי מִיֵּלִי,
כִּד לֹא אֶהְדֵּר כֹּל הַהוּא זְמָנָא בְּתִיּוּבָתָא. אֲבָל
אִי אֶהְדֵּר, טַעַמָא דְּמוֹתָא יִטַּעַם, וַיִּתְסִי.

וְאִי גּוֹפָא לֹא אֲתַחֲזִי, וַיִּשְׁתַּפַּח רִישָׁא. אֵינּוֹן
סְלָקִין, וְהוּא אֲתַקִּיִּים. וְהָנִי מִיֵּלִי, כִּד
בְּרִיה זְעִירָא בְּרִשְׁוֹתִיהָ. וְאִי יָדָיו פְּגִימוּ,
עֲבִידְתָּא דִּידוּי פְּגִימִין. רַגְלוּי, מְרַעִין רַדְפִין
עָלֶיהָ. עָרַק צוֹלְמָא וְאֶהְדֵּר, עָרַק וְאֶהְדֵּר.
עָלֶיהָ כְּתִיב, (דְּבָרִים כ"ח) בִּבְקָר תֹּאמֵר מִי יִתֵּן
עֲרֹב, וְהָאִי כִּד נִהָרָא סִיְהָרָא, וְלִילֵיא אֲתַתְּקֵן
בְּנַהוּרָא.

אֲבָר זְכָאֵי חֲסִידִי, בְּכֹל יוֹמָא וַיּוֹמָא מְסַתְּפָלִי
בְּלִבִּיָּהוּ, כְּאִלּוּ הַהוּא יוֹמָא מְסַתְּפָלִי
מִעֲלָמָא, וְעַבְדִּין תִּיּוּבָתָא שְׁלִימָתָא קָמִי
מְאִירֵהוֹן, וְלֹא יִצְטָרְכוּן לְמַלְּהָ אַחֲרָא. זְכָאָה
חוֹלְקֵהוֹן בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאַתִּי.

תָּא חֲזִי, (ישעיה מג) כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי, כְּמָה
עֲלָאִין עוֹבְדֵי מַלְּכָא קְדִישָׁא, דְּהָא
כְּאֵינּוֹן עוֹבְדֵי (נ"א בְּרִיין) דְּאִיהוּ עֲבִיד לְתַתָּא
קְטִיר לוֹן בְּמַלִּין עֲלָאִין דְּלַעֲלֵיא, וְכִד נְטִלִין
לוֹן לְתַתָּא וְעַבְדֵי כְּהוּ עוֹבְדָא, אֲתַעַר הַהוּא
עוֹבְדָא דְּלַעֲלֵיא דְּקְטִיר בְּהָ. כְּגוֹן אֲזוּבָא, עַץ
אֲרָז, וְהָא אוֹקִימָנָא (דף רב ע"ב) מְלִי.

וְאִית מְנַיִיהוּ דְּאַחֲזִין בְּשָׂמָא קְדִישָׁא, כְּגוֹן
לוֹלֵב, וְאַתְרוֹג, הַדָּס, וְעֲרֵבָה, דְּכֻלְהוּ אֲחִידִין בְּשָׂמָא קְדִישָׁא

לוֹלֵב, וְאַתְרוֹג, הַדָּס, וְעֲרֵבָה, דְּכֻלְהוּ אֲחִידִין בְּשָׂמָא קְדִישָׁא

זה שנינו, בדברים ומעשה צריך להראות דבר כדי לעורר דבר אחר.

זהו שכתוב כל הנקרא בשמי ולכבודי (בראיתו) - לעורר כבודי. בראיתו - ליחד לי. יצאתיו - לעשות בו מעשה (בח). אף עשיתיו - לעורר בו כח של מעלה.

דבר אחר כל הנקרא בשמי - הינו שכתוב (ויקרא כג) פרי עץ הדר. ולכבודי בראיתו - הינו פת תמרים. יצאתיו - הינו וענף עץ עבת. אף עשיתיו - הינו וערבי נחל.

ותקנו של זה שאמר הכתוב ולקחתם לכם ביום הראשון, דוקא שהוא חמישי על עשור. אבל ביום הראשון, אותו יום ראשון מי הוא? אלא יום שיצא ראשון לנסע [לכל] במעניו של מים נובעים, ואנו רוצים להמשיכו לעולם.

מישר למלך שקשר בני אדם במאסר. באה אמו הגבירה והוציאה אותם לחרות, והמלך משגיח על כבודה ונתן אותם בגדיה. מצאה אותם רעבים וצמאים. אמרה, הרי הוצאתי אותם לחרות, תביא להם אכל ומשקה.

כך יום הכפורים הזה מוציא את כלם לחרות, ואנו רעבים למזון וצמאים לשתייה. היא מעטרת את המלך בעטרתו. ביום הזה ידענו שמים נובעים שורים עמה, שואלים לשותות למי שהוציאה אותם לחרות, ועל כך קוראים לו ביום ראשון.

זה בספר האגדה, והוא יפה. אבל ביום הזה, לאברהם שהוא ראשית הכל, אם בענני כבוד הוא

לעילא. ועל דא תנינן, לאחדא לון, ולמעבד בהו עובדא, בגין לאתערא חדוה ההוא דאחיד ביה. ועל דא תנינן, במלין ועובדא בעיין לאחזאה מלה, בגין לאתערא מלה אחרא.

הוא הוא דכתיב, כל הנקרא בשמי ולכבודי (בראיתו), לאתערא יקרי. בראיתו, לייחדא לי. יצאתיו, למעבד ביה עובדא (ג"א חילא). אף עשיתיו, לאתערא ביה חילא דלעילא.

דבר אחר, כל הנקרא בשמי, היינו דכתיב (ויקרא כג) פרי עץ הדר. ולכבודי בראיתו, היינו כפות תמרים. יצאתיו, היינו וענף עץ עבות. אף עשיתיו, היינו וערבי נחל.

ותקנוא דהאי דאמר קרא, (ויקרא כג) ולקחתם לכם ביום הראשון, דייקא. דהוא חמישאה על עשור. אבל ביום הראשון, ההוא יום ראשון מאן הוא. אלא יום דנפיק ראשון, לנטלא (ר"א לבלא) במבועוי דמיין נביעין, ואנן בעיין לאמשכא ליה לעלמא. מתר למלכא דקטר בני נשא בקטרוי, אמיה מטרוניתא אתת, ואפיקת לון לחירות, ומלכא אשגח ליקרא דילה, ויתב לון בידהא. אשפחת לון פייפין וצחיין, אמרת, הא אפיקת לון לחירו, אייתי לון מיכלא ומשתייא.

כך, הא יום הכפורים אפיק לכלא לחירו, ואנן פפני מזונא קאימנא, וצחינן למשתייא, היא אעטרת למלכא בעטרוי. בהאי יומא ידענא, דהא מיין נביעין עמה שריין, שאילנא למשתייא, למאן דאפיק לון לחירו. ועל דא קרינן ליה יום ראשון.

דא בספרא דאגדתא ושפיר הוא. אבל בהאי יומא, לאברהם שירותא

הראשית או במים הוא הראשית, שאברהם התחיל לחפר בורות מים.

פרי עץ הדר - זו באר של יצחק, שיצחק הדר את הקדוש ברוך הוא וקרא לו עץ הדר. פרו של עץ הדר הזה ידוע. פפת תמרים - שכתוב (תהלים צב) צדיק פתמר יפרח, ולא נמצא ביניהם פרוה. ולכן לא כתוב וכפת, אלא פפת, משום שלא עולה זה בלי זה. ובזה מתמלאת הבאר הזאת, מבאר מים עליונים שנובעים. ההוא מתמלא בתחלה, וממנו מתמלאת הבאר עד שנובעת לכל.

וענף עץ עבת - זה ענף של אילן הגדול שהתחזק ונשרש בשרשו, נעשה אילן עליון על הכל, שאחיו בכל הצדדים שלו, ענף שהוא עץ עבת, עץ שאוחז את העבות, שהרי מזה נוטל יסוד העולם ומתמלא כדי להריק בבאר, וזה עולם ארץ ההשקאה.

וערבי נחל - שנים הם, שני נחלי מים מתפנסים לתוכם להריק לצדיק. דבר אחר וערבי נחל - אלה הם גבורות שאחוזות ביצחק, שבאים מצד אותו נחל עליון ולא מצד האב. לכן הכל נאה, ולא מבשם לפרות, ולא עושה פרות. וערבי נחל - שני עמודים שהגוף עומד עליהם. אבל וערבי נחל ודאי, כמו שנתבאר, ואלה הם כלם לרוקן מים לבאר.

השלמה מההשממות (סימן ג')

מהו פרי עץ הדר? עץ האתרוג. ומהו הדר? הדר על הכל, והינו הדר של שיר השירים, שכתוב בו מי זאת הנשקפה כמו שחר. והינו על שם נקבה, ועל שמה נלקחה

דכלא, אי בענני יקר הוא שירותא, אי במיא הוא שירותא. דאברהם שארי למחפרי בירי דמיא.

פרי עץ הדר, דא בירא דיצחק, דיצחק אהדר ליה לקדשא ברין הוא וקרא ליה עץ הדר. פרי דהאי עץ הדר ידיעא. פפת תמרים, דכתיב, (תהלים צב) צדיק פתמר יפרח, ולא אשתפח ביניהו פירוהו. ועל דא לא כתיב וכפת, אלא פפת. בגין דלא סליק דא בלא דא, ובהאי אתמלייא האי באר, מבאר מים עלאין נביעין, ההוא אתמלי בקדמיתא, ומניה אתמלייא בירא, עד דאיהו נביעו לכלא.

וענף עץ עבות, דא ענפא דאילנא רברבא, דאתקיף ואשתרשא בשרשו, אתעביד אילנא עלאה על פלא, דאחיד בכל סטריה, ענף דאיהו עץ עבות, עץ דאחיד לעבות, דהא מהאי נטל יסודא דעלמא, ואתמליא לארקא בבירא, האי הוא עלמא ארקא דשקיותא.

וערבי נחל, תרי אינון, תרין נחלין דמייא אתפניש בהו, לארקא לצדיק. דבר אחר, וערבי נחל, אלין אינון גבורין, דאחידן ביה ביצחק, דאתיין מסטרא דההוא נחל עלאה, ולא מסטרא דאבא. בגין פה, פלא יאי, ולא בסימא לפירין, ולא עביד פירין. וערבי נחל, תרין קיימין, דגנפא קיימא עלייהו, אבל וערבי נחל ודאי, כמה דאתמר, ואלין אינון פלהו לארקא מיא לבירא.

השלמה מההשממות (סימן ג')

מאי פרי עץ הדר אילנא דאתרוגא ומאי הדר היינו הדר על הכל והיינו

נְקֵבָה מֵאָדָם שְׂאֵי אֶפְשֵׁר לְהִתְקַיֵּם עוֹלָם הַתְּחִתּוֹן בְּלֹא נְקֵבָה. וְמָה הַטַּעַם נִקְרָאת נְקֵבָה? עַל שֵׁם שְׁנִקְבִיָּה רַחֲבִים, וַיֵּשׁ לָהּ נְקֵבִים יְתִירִים עַל הָאִישׁ, וְמָה הֵם הַנְּקֵבִים: שְׂדִים וְרַחֵם וּבֵית קְבוּלָה הַגֹּלֶד.

וְמָה שְׂאֵמְרוּ, שִׁיר הַשִּׁירִים שֶׁהוּא הַדָּר לְכָל סִפְרֵי הַקֶּדֶשׁ - כֵּן. שְׂאֵמְרוּ רַבִּי יוֹחָנָן, כָּל הַסִּפְרִים קִדְשׁ, וְשִׁיר הַשִּׁירִים קִדְשׁ קִדְשִׁים. וְמָהוּ קִדְשׁ קִדְשִׁים? אֵלֶּא קִדְשׁ שֶׁהוּא קִדְשׁ לְקִדְשִׁים. וְמָה הֵם קִדְשִׁים? אֵלֹו שְׂכַנְגָד שֵׁשׁ קְצוּוֹת שְׂבֻאָדָם, וְקִדְשׁ יְהִיָה לָהֶם קִדְשׁ לְכֻלָּם.

וְמָהוּ קִדְשׁ? זֶה אֶתְרוּג, שֶׁהוּא הַדָּר לְכָל. וְלָמָּה נִקְרָא שְׂמוֹ הַדָּר? אֵל תִּקְרִי הַדָּר אֵלֶּא ה' דָּר, זֶה אֶתְרוּג שֶׁהוּא נִפְרָד מֵאֲגֵד הַלּוּלָב, וְאֵין מִצְוֹת לּוּלָב קִיָּמַת אֵלֶּא בּוֹ, וְהוּא גַם כֵּן אֲגוּד עִם הַכֹּל, שְׁעַם כָּל אֶחָד הוּא, וְעַם כָּלָם יַחַד הוּא.

וְמָהוּ הַלּוּלָב? כִּנְגֵד חוּט הַשְּׂדֵרָה. וְעֲנַף עֵץ עֶבֶת - שְׁעֲנַפּוֹ חוֹפִים אֶת רִבּוֹ, וְאֵם אֵין עֲנַפּוֹ חוֹפִים אֶת רִבּוֹ - אֵינוֹ כְּלוּם. מִפְּנֵי מָה? מִשָּׁל לְאָדָם שְׂבֻדוּעוֹתָיו יִגָן עַל רִאשׁוֹ, הִרִי זְרוּעוֹתָיו שְׁנַיִם וְרִאשׁוֹ שְׁלִשָּׁה, וְהֵינּוּ עֲנַף לְשִׁמְאֵל, עֶבֶת לְיָמִין, וְנִמְצָא עֵץ בְּאֲמָצֵעַ. וְלָמָּה נֵאמַר בּוֹ עֵץ? שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ הָאֵילָן.

וְמָה זֶה עֲרֵבִי נַחַל? שׁוֹקֵי הָאָדָם שֶׁהֵם שְׂפִתַּיִם. וְמָהוּ לְשׁוֹן שֵׁל עֲרֵבִי נַחַל? מִשׁוּם שֶׁגְדוּל שְׂבָהֶם הוּא לְמַעְרָב, וּמִשָּׁם יוֹנֵק כַּחוֹ, וְשָׁל צְפוֹן הוּא קָטָן מִמֶּנּוּ מִהַלָּךְ חֲמֵשׁ מְאוֹת שָׁנָה, וְהוּא בְרוּחַ צְפוֹנִית מְעֲרֵבִית, וְבוֹ פּוֹעֵל וְנִקְרָא עַל שְׂמוֹ, וְהֵם שְׁנֵיהֶם עֲצִים. דְּבַר אַחַר עֲרֵבִי - שְׁפַעְמִים מְעֲרֵבִים פְּעֻלָּתָם זֶה עִם זֶה. מָה זֶה עֲרֵבִי נַחַל? נַחַל הוּא עַל שֵׁם הַמְּקוֹם שֶׁהֵם קְבוּעִים

הַדָּר דְּשִׁיר הַשִּׁירִים דְּכִתִּיב בֵּיה (שִׁיר הַשִּׁירִים ו') מִי זֹאת הַנְּשֻׁקָפָה כְּמוֹ שְׂחַר. וְהֵינּוּ עַל שֵׁם נְקֵבָה וְעַל שְׂמָה נְלִקְחָה נְקֵבָה מֵאָדָם שְׂאֵי אֶפְשֵׁר לְהִתְקַיֵּם עוֹלָם הַתְּחִתּוֹן בְּלֹא נְקֵבָה. וּמָאִי טַעְמָא אֶקְרִי נְקֵבָה עַל שֵׁם שְׁנִקְבִיָּה רַחֲבִים וַיֵּשׁ לָהּ נְקֵבִים יְתִירִים עַל הָאִישׁ. וּמָאִי נִינְהוּ נְקֵבִים שְׂדִים וְרַחֵם וּבֵית קְבוּלָה הַגֹּלֶד.

וּמָאִי נִינְהוּ שְׂאֵמְרוּ שִׁיר הַשִּׁירִים, שֶׁהוּא הַדָּר לְכָל סִפְרֵי הַקֶּדֶשׁ אֵין. דְּאֵמְרוּ רַבִּי יוֹחָנָן, כָּל הַסִּפְרִים קִדְשׁ וְשִׁיר הַשִּׁירִים קִדְשׁ קִדְשִׁים, וּמָאִי נִינְהוּ קִדְשׁ קִדְשִׁים. אֵלֶּא קִדְשׁ, שֶׁהוּא קִדְשׁ לְקִדְשִׁים. וּמָאִי הֵם קִדְשִׁים אֵלֹו שְׂכַנְגָד שֵׁשׁ קְצוּוֹת שְׂבֻאָדָם וְקִדְשׁ הוּי לָהּ קִדְשׁ לְכֻלָּהּ.

וּמָאִי נִינְהוּ קִדְשׁ, זֶה אֶתְרוּג שֶׁהוּא הַדָּר הַכֹּל. וְלָמָּה נִקְרָא שְׂמוֹ הַדָּר אֵל תִּקְרִי הַדָּר אֵלֶּא ה' דָּר זֶה אֶתְרוּג שֶׁהוּא נִפְרָד מֵאֲגֵד הַלּוּלָב וְאֵין מִצְוֹת לּוּלָב קִיָּמַת אֵלֶּא בּוֹ, וְהוּא גַם כֵּן אֲגוּד עִם הַכֹּל. שְׁעַם כָּל אֶחָד הוּא וְעַם כּוֹלָן יַחַד הוּא.

וּמָאִי לּוּלָב כִּנְגֵד חוּט הַשְּׂדֵרָה. וְעֲנַף עֵץ עֶבֶת שְׁעֲנַפּוֹ חוֹפִין אֶת רִבּוֹ וְאֵם אֵין עֲנַפּוֹ חוֹפִין אֶת רִבּוֹ אֵינוֹ כְּלוּם. מִפְּנֵי מָה, מִשָּׁל לְאָדָם שְׂבֻדוּעוֹתָיו יִגָן עַל רִאשׁוֹ, הִרִי זְרוּעוֹתָיו שְׁנַיִם וְרִאשׁוֹ שְׁלִשָּׁה, וְהֵינּוּ עֲנַף לְשִׁמְאֵל, עֶבֶת לְיָמִין, וְנִמְצָא עֵץ בְּאֲמָצֵעַ. וְלָמָּה נֵאמַר בּוֹ עֵץ שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ הָאֵילָן.

וּמָאִי עֲרֵבִי נַחַל שׁוֹקֵי הָאָדָם שֶׁהֵם שְׂפִתַּיִם. וּמָאִי נִינְהוּ לִישְׁנָא דְּעֲרֵבִי נַחַל, מִשׁוּם דְּגְדוּל שְׂבָהֶם הוּי לְמַעְרָב וּמִשָּׁם יוֹנֵק כַּחוֹ.

וְשָׁל צְפוֹן הוּא קָטָן מִמֶּנּוּ מִהַלָּךְ חֲמֵשׁ מְאוֹת שָׁנָה וְהוּא בְרוּחַ צְפוֹנִית

מְעַרְבִית ובו פועל וְנִקְרָא עַל שְׁמוֹ וְהֵם שְׁנֵיהֶם עֲצִים. דָּבָר אַחֵר עֲרַבִי, שְׁפָעִמִים מְעַרְבִין פְּעוּלָתָן זֶה עִם זֶה. מָאִי עֲרַבִי נַחַל, נַחַל הַיְוִי, עַל שֵׁם הַמְּקוֹם שֶׁהֵם קְבוּעִים בּוֹ שְׁשֻׁמוֹ נַחַל. פְּדֻכְתִּיב, (קִהְלֵת א) פֶּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם.

מָאִי נִיהוּ יָם, הַיְוִי אוֹמֵר זֶה אֶתְרוּג. וּמִנָּא לָן דְּכָל מֵדָה וּמֵדָה מְאָלוּ הַשְּׁבַעַה אַקְרִי נַחַל. שְׁנַאֲמַר (במדבר כ"א) וּמִמִּתְנַה נַחְלִיאל, אֵל תִּקְרִי נַחְלִיאל אֵלָא נַחְלִי אֵל. וְעוֹד שָׁם, מָה לָּב, הֵדֵר פְּרִי הַגּוֹף, אֶף וְיִשְׂרָאֵל פְּרִי עֵץ הַדֶּר. מָה אֵילָן תְּמָר, עֲנַפּוּי סְבִיבּוּי וְלוּלָבוּ בְּאֲמַצְע, אֶף יִשְׂרָאֵל נָטְלוּ גוֹף הָאֵילָן הַזֶּה שֶׁהוּא לָבוּ, וּכְנַגֵּד הַגּוֹף חוּט הַשְּׁדֵרָה בְּאֲדָם שֶׁהוּא עֶקֶר הַגּוֹף. וּמָה לוּלָב זֶה פְּתִיב לוֹ לָב, אֶף לָב מְסוּר לוֹ. וּמָה לָב זֶה שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת חֲכָמָה בּוֹ, אֶף בְּכָל נְתִיב מִהֵן צוּרָה שׁוֹמֵרֵת, שְׁנַאֲמַר לְשֹׁמֵר אֶת דְּרָף עֵץ הַחַיִּים: (בראשית ג) לְשֹׁמֵר אֶת דְּרָף עֵץ הַחַיִּים: (עד כאן מִהַהֲשַׁמְטוֹת)

בו שְׁשֻׁמוֹ נַחַל, כְּמוֹ שְׁכָתוּב כָּל הַנְּחָלִים הַלְכִים אֶל הַיָּם.

מָהוּ יָם? הַיְוִי אוֹמֵר זֶה אֶתְרוּג. וּמִנָּי לָנוּ שְׁכַל מֵדָה וּמֵדָה מְאָלוּ הַשְּׁבַעַה נְקִרָאת נַחַל? שְׁנַאֲמַר וּמִמִּתְנַה נַחְלִיאל, אֵל תִּקְרִי נַחְלִיאל אֵלָא נַחְלִי אֵל. וְעוֹד שָׁם, מָה לָּב, הֵדֵר פְּרִי הַגּוֹף, אֶף יִשְׂרָאֵל פְּרִי עֵץ הַדֶּר. מָה אֵילָן תְּמָר, עֲנַפּוּי סְבִיבּוּי וְלוּלָבוּ בְּאֲמַצְע, אֶף יִשְׂרָאֵל נָטְלוּ גוֹף הָאֵילָן הַזֶּה שֶׁהוּא לָבוּ, וּכְנַגֵּד הַגּוֹף חוּט הַשְּׁדֵרָה בְּאֲדָם שֶׁהוּא עֶקֶר הַגּוֹף. וּמָה לוּלָב זֶה כְּתוּב לוֹ לָב, אֶף לָב מְסוּר לוֹ. וּמָה לָב זֶה שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת חֲכָמָה בּוֹ, אֶף בְּכָל נְתִיב מִהֵן צוּרָה שׁוֹמֵרֵת, שְׁנַאֲמַר לְשֹׁמֵר אֶת דְּרָף עֵץ הַחַיִּים: ע"כ מִהַהֲשַׁמְטוֹת

דְּבָר אַחֵר, וְלִקְחֵתֶם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הַדֶּר - זֶה אֲבִרְהֵם. פֶּפֶת תְּמָרִים - זֶה יִצְחָק. וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת - זֶה יַעֲקֹב. וְעֲרַבִי נַחַל - אֵלָה הֵן שְׁתֵּי הַדְּרָגוֹת שְׁאֲמַרְנוּ.

וּמִי שְׁשׁוּנָה זֶה, מִשּׁוּם שֶׁעֵץ עֵבֶת זֶה יַעֲקֹב, שְׁאוּחֵז אֶת כָּל הַחֲלָקִים, וְדָאִי זֶה יַעֲקֹב. אֲבָל הַיְוִי בְּאֲרָנוּ, פְּרִי עֵץ הַדֶּר - זוּ בְּאֵר יִצְחָק, זוּ גְבוּרָה תַחְתּוּנָה. פֶּפֶת תְּמָרִים - פֶּפֶת חֶסֶד, קֶשֶׁר שְׁנִקְשֵׁר בְּבָאֵר, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (דניאל א) כְּפֹתִים בְּסֻרְבְּלִיָּהֶם, מִשּׁוּם שֶׁאֵלָה לֹא עוֹלִים זֶה בְּלִי זֶה. וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת, עֲנַף הוּא עֲלִיּוֹן שְׁנַעֲשֶׂה עֵץ עֲבוֹת וְאוּחֵז לְכָל צֵד, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר. עֲרַבִי נַחַל - זֶה יִצְחָק, בְּכָל הַצְּדִידִים שְׁאֲחוּזִים בְּצֵד הַנַּחַל וְלֹא בְּצֵד הָאֵב. שְׁשֻׁנּוֹ, אֶף עַל גִּבְ שְׁבַחַל הַזֶּה לֹא נִמְצָא דִין, מִתְעוֹרְרִים מִמֶּנּוּ דִינִים.

דְּבָר אַחֵר, וְלִקְחֵתֶם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הַדֶּר, דָּא אֲבִרְהֵם. פֶּפֶת תְּמָרִים, דָּא יִצְחָק. וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת, דָּא יַעֲקֹב. וְעֲרַבִי נַחַל, אֵילָן אֵינוֹן תְּרִין דְּרָגִין דְּאֲמַרְן.

וּמִאֵן דִּמְתַּנִּי הָאִי, בְּגִין דְּעֵץ עֲבוֹת דָּא יַעֲקֹב, דְּאֲחִיד לְכַלְהוּ חֲלָקִין, וְדָאִי דָּא יַעֲקֹב. אֲבָל הָאֵ אֲוִקִימָנָא, פְּרִי עֵץ הַדֶּר דָּא בִּירָא דִּיצְחָק, דָּא גְבוּרָה תַתְּאָה. פֶּפֶת תְּמָרִים. פֶּפֶת חֶסֶד, קֶשֶׁרֵת דְּאֲתִקְשֵׁר בְּבִירָא, כְּמָה דְּאֲתִ אֲמַר, (דניאל א) כְּפִיתוּ בְּסֻרְבְּלִיָּהוֹן, בְּגִין דְּאֵילָן לֹא סְלָקִין דָּא בְּלֹא דָּא. וְעֵנַף עֵץ עֲבוֹת, עֲנַפָּא הוּא עֲלָאָה, דְּאֲתִעֲבִיד עֵץ עֲבוֹת, וְאֲחִיד לְכָל סֻטְרָא, כְּמָה דְּאֲתִמַּר. עֲרַבִי נַחַל דָּא יִצְחָק,

בְּכָל סֻטְרִי, דְּאֲחִידֵן בְּסֻטְרָא דְּנַחְלָא, וְלֹא בְּסֻטְרָא דְּאֲבָא. דְּתַנִּינָן, אֶף עַל גִּבְ דְּבַהֲאִי נַחַל דִּינָא לֹא אֲשַׁתְּפַח בֵּיהּ, דִּינִין מִתְעַרְיִן מִגְּבִיהּ.

וְרַב הַמְנוּנָא סָבָא פְּרִישׁ, וְעַרְבֵי נַחַל, אֵינּוּן תְּרִין קְיָיִמִין דְּקָאֲמְרוּן, דְּמֵיִיא נְפָקִי מִנְיֵיהוּ, וְשִׁפִּיר. אָבָל תָּא חֲזִי, הָא חֲזִינָן דְּתִרִין דְּרָגִין אֵלִין דְּקְיָיִמִי עַל דְּרָגָא דְּצַדִּיק, אֵיבָא וּכְנִישׁוּ רַבְרָבָא (ס"א דְּבִרְכָא) נְפָקִי מִנְיֵיהוּ, וְעַרְבֵי נַחַל לָא נְפָקִי מִנְיֵיהוּ, אֵיבָא, וְלָא טַעְמָא, וְלָא רִיחָא. וְהָא אוּקְיָמְנָא וּכְלָא שְׁפִיר.

וְעַד דָּא אֲתֵרוּג (דף רכא ע"א) בְּשִׁמְאֲלָא, לְקָבִיל לָבָא. לוּלֵב בִּימִנָא, כַּפְתָּא בְּכַלְא, וְקָטִיר בְּכַלְא. דְּהָא צַדִּיק כַּפּוּת הוּא בְּכַל סְטָרִין, וְקָטִיר בְּכַלְא, וְדָא הוּא קְשׁוּרָא דְּמַהֲיָמְנוּתָא.

וּבְסִפְרָא דְּאַגְדָּתָא שְׁפִיר קָאֲמַר, דְּכָל אֵלִין אֵינּוּן אוּשְׁפִּיזִין, דְּזִמְיָנִין עֲמָא קַדִּישָׁא בְּהַאי יוּמָא, דְּבַעֲזִין לְאַשְׁכַּחַא לְהוּ, כִּינּוּן דְּזִמְיָנִין לִזְן. וּבְהוּ בְּעֵי בַר נֶשׁ לְמַלְפָּא בְּעוּתֵיהּ. זַפְאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל דִּידְעִין אֲרַחוּי דְּמַלְפָּא קַדִּישָׁא, וְיָדְעִין אֲרַחוּי דְּאוּרִייתָא, לְמַהֲךָ בְּאוּרַח קְשׁוּט, לְמַזְכֵּי כְּהוּ בְּעַלְמָא דִּין וּבְעַלְמָא דְּאַתֵּי.

בְּיוּמָא דָּא נְפָקִי יִשְׂרָאֵל, בְּסִימְנִין רְשִׁימִין מַגּוּ מַלְפָּא, בְּגִין דְּאֵינּוּן נְצַחִין דִּינָא. וּמַאי סִימְנִין אֵינּוּן, סִימְנֵי מַהֲיָמְנוּתָא, חוּתְמָא דְּמַלְפָּא עֲלָאָה. לְתַרֵּי בְּנֵי נֶשׁא, דְּעָאֵלוּ קָדָם מַלְפָּא לְדִינָא, וְלָא יָדְעֵי עַלְמָא מָאן מִנְיֵיהוּ נְצַח. נְפַק חַד לְגִיּוֹן מִבֵּי מַלְפָּא, שְׁאִילוּ לוּ. אָמַר לִזְן, מָאן דִּיפּוּק וּבִידּוּי סִימְנִין דְּמַלְפָּא, הוּא נְצַח.

כְּדָּ, כּוּלֵי עַלְמָא עָאֵלִין לְדִינָא, קָדָם מַלְפָּא עֲלָאָה, וְדָאִין לִזְן מִיּוּמָא דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה יוּם הַכַּפּוּרִים, עַד חֲמֵשׁ סְרֵי יוּמִין לְרִחָא. וּבִין כֶּךָ אֲשַׁתְּכַחוּ יִשְׂרָאֵל זַפְאִין כְּלָהוּ בְּתִיבְתָא. טְרַחִין בְּסִפְהָ וְלוּלֵב

וְרַב הַמְנוּנָא הִזְקֵן פְּרִישׁ, וְעַרְבֵי נַחַל - אֵלוּ שְׁנֵי הַעֲמוּדִים שְׂאֲמְרוּנוּ שְׂיֻצְאִים מִהֶם מִים, וְיִסְפָּה. אָבָל בַּא רְאָה, הִרִי רְאִינוּ שְׁשִׁמֵי דְּרָגוֹת אֵלָה שְׁעוּמְדוֹת עַל דְּרָגָה שֶׁל צַדִּיק, פְּרִי וְכִנּוּס גְּדוּל (הַנְּרִיכּוֹת) יוּצְאִים מִהֶם, וְעַרְבֵי נַחַל לָא יוּצְאִים מִהֶם לֹא פְּרִי וְלֹא טַעַם וְלֹא רִיחַ, וְהִרִי בְּאַרְנוּ, וְהַכֵּל זָפָה. וְעַד כֵּן אֲתֵרוּג בְּשִׁמְאֵל, כִּנְגֵד הַלֵּב. לוּלֵב בְּיָמִין. כַּפְתָּא בְּכַל, וְקָשׁוּר בְּכַל, שְׁהִרִי צַדִּיק כַּפּוּת הוּא בְּכַל הַצְּדִידִים וְקָשׁוּר בְּכַל, וְזֵהוּ קָשׁוּר הָאֲמוּנָה.

וְיִסְפָּה אָמַר בְּסִפְרֵי הָאֲגָדָה שֶׁכֵּל אֵלָה הֵם אוֹרְחִים שְׂמֻזְמִינִים הַעֵם הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם הַזֶּה, שְׂצָרִיכִים לְמַצָּא אוֹתָם, כִּינּוּן שְׁהִזְמִין אוֹתָם, וּבְהֶם מְבַקֵּשׁ אֲדָם בְּקִשְׁתּוֹ לְמַלְךָ. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׂיֻדְעִים דְּרַכֵּי הַמְּלָךְ הַקְּדוֹשׁ, וְיֻדְעִים דְּרַכֵּי הַתּוֹרָה לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת, לְזִכּוֹת בְּהֶם עוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. בְּיוֹם הַזֶּה יוּצְאִים יִשְׂרָאֵל בְּסִימְנֵים רְשׁוּמִים מִתּוֹךְ הַמְּלָךְ, מְשׁוּם שֶׁהֵם נְצַחוּ בְּדִין, וּמֵהֶם הַסִּימְנֵים? סִימְנֵי הָאֲמוּנָה, חוּתָם הַמְּלָךְ הַעֲלִיּוֹן. לְשִׁנֵּי בְּנֵי אָדָם שְׂנִכְנְסוּ לְבִנֵי הַמְּלָךְ לְדִין, וּבְעוֹלָם לֹא יוּדְעִים מִי מֵהֶם נְצַח. יִצְא לְגִיּוֹן אֲחָד מִבֵּית הַמְּלָךְ, וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ מִי נְצַח? אָמַר לָהֶם, מִי שְׂיֻצְא וּבִידּוּי סִימְנֵי הַמְּלָךְ, הוּא שְׂנִצַּח.

כֶּךָ כָּל הַעוֹלָם נִכְנְסִים לְדִין לְפָנֵי הַמְּלָךְ הַעֲלִיּוֹן, וְהוּא דִּן אוֹתָם מִיּוֹם שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם הַכַּפּוּרִים, עַד חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יוֹם לְחַדֵּשׁ, וּבִין כֶּךָ נִמְצְאוּ יִשְׂרָאֵל כָּלֵם צַדִּיקִים בְּתַשׁוּבָה, טוֹרְחִים בְּסִפְהָ וְלוּלֵב וְאֲתֵרוּג, וְלֹא יוּדְעִים מִי נְצַח בְּדִין. הַמְּלָאכִים הַעֲלִיּוֹנִים

כְּדָּ, כּוּלֵי עַלְמָא עָאֵלִין לְדִינָא, קָדָם מַלְפָּא עֲלָאָה, וְדָאִין לִזְן מִיּוּמָא דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה יוּם הַכַּפּוּרִים, עַד חֲמֵשׁ סְרֵי יוּמִין לְרִחָא. וּבִין כֶּךָ אֲשַׁתְּכַחוּ יִשְׂרָאֵל זַפְאִין כְּלָהוּ בְּתִיבְתָא. טְרַחִין בְּסִפְהָ וְלוּלֵב

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר
חלק א'

ספר
כה
הזוהר

חלק א'

בו נכרכו 12 עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד כסלו תש"ע

בו נכרכו 12
עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד
כסלו תש"ע